

Mijn weekblad

Redacteur Ton Oosterhuis

Deze week maar weer eens mijn mening over een actueel probleem. En een beetje poëzie.

Een kwestie van pigment

Mensen hebben op deze aardbol allerlei kleuren. Het wordt bepaald door de hoeveelheid pigment. Sinds er mensen uit Afrika naar noordelijke streken trokken verloren ze veel pigment. Kolonialisme en imperialisme van de Europeanen brachten het misverstand in de wereld dat dit duidt op een betere kwaliteit. In de praktijk is vaak het tegendeel het geval. Mensen met een donkere huid moeten in de westerse wereld nog altijd beter hun best doen, net iets slimmer en knapper zijn dan hun blanke medemens om hetzelfde in deze maatschappij te kunnen bereiken. Een personeelschef die moet kiezen tussen een blanke en een donkere sollicitant moet eigenlijk altijd voor de donkere kiezen, want die moet wel meer in zijn of haar mars hebben om naast die blanke te kunnen staan. In de Villa Maja waar ik woon tussen allemaal welvarende blanke bewoners worden wij liefdevol en bekwaam geholpen door dikwijls donker gekleurde begeleidsters. Zo zit onze wereld nog altijd in elkaar. Intussen heeft deze ontwikkeling een merkwaardig neveneffect. In een analyse van de populistische bewegingen en partijen in Europa

Het oog bedriegt (4)

Zijn dit er drie of vier?

las ik dat hun aanhang vooral bestaat uit “oude mannen uit arbeidersmilieus, blank en laag opgeleid”. Intussen groeien die bewegingen wel. Het is niet anders, maar ik kan mij blijven verbazen over wat ze de Europese beschaving noemen.

Mijn laatste sonnet

Dit is mijn laatste sonnet dat ontbreekt in mijn bundel *Mijn papieren boot* (Boekenplan 2015).

*Wanneer dit lichaam ooit wordt afgedankt,
Dan zijn er voor het afscheid drie methoden.
De eerste is: je stopt het stevig ingeplankt
Met veel vertoon onder de groene zoden.*

*Maar heden kiest een nieuwe generatie
Voor lijkverbranding; dat geeft minder resten.
Toch is voor mij de derde keus de beste:
Ik geef mijn lichaam weg voor transplantatie.*

*Op die manier zal het dan toch gelukken
Dat ik nog leef, al is het dan in stukken.
Mijn ogen zullen weer een boek gaan lezen.
Een hart dat weer als toen verliefd kan wezen
En na mijn leven stroomt nog heel veel bier
Door 'n ander lichaam via deze nier.*